

[Boligministeren.]

boligudgifterne stiger, så stiger pristallet. Så kan det da i hvert fald ikke være fornuftigt, at vi i selve pristalsloven gentager det én gang til. Det, der jo var hovedformålet med denne lovgivning, var at skabe nogle skalaer, således at den enkelte familie af sin indtægt betalte en passende del som sin egen udgift til husleje, et sted imellem 18 pct. og 22 pct., som hovedprincip, men at i øvrigt det samme princip skulle gælde ved indkomststigninger, for ellers ville vi komme i den situation, at udgifterne ville stige fra år til år med meget store beløb. Jeg fastholder stadig væk, at dette er den bedste og den fornuftigste løsning af den situation, vi er kommet i. Jeg beklager for så vidt, hvis S-SF vil stille ændringsforslag ved anden behandling om udsættelse. Må jeg så om det sidste problem, udsættelse, sige følgende: det lyder måske udadtil smukt, men det medfører jo automatisk, at en lang række personer, som er kommet ind i den gældende boligsikringslov under de aktuelle indkomster, sådan som de skal i henhold til loven, vil blive udsat for en forskelsbehandling af den anden verden, hvis loven blev udsat. Det har jeg haft lejlighed til i boligudvalget at redegøre for meget pinligt i enkeltheder.

Svend Jakobsen (S):

To korte bemærkninger til hr. Kaj Hansen. Den første skal være den, at mine bemærkninger om forslagets karakter gik på dette, at der jo ikke er nogen praktisk eller faktisk realitet i at foreslå, at vi skal opfordre boligministeren til at fremsætte et sådant forslag. Det kan først ske og komme til behandling i dette ting efter den 1. oktober i år, og det vil sige, at det ikke kan virke. Vi kan jo ikke, når først denne lov ophører med at eksistere pr. 1. oktober og der rykker nye boligtagere ind under forudsætning af den nye lovs bestemmelser, bagefter gå tilbage til en lov, der har været gældende i tidligere tid; derfor mine bemærkninger om lovforslagets karakter. Hvis man ville noget med det her og ville det, som jeg også har været talsmand for i folketingets boligudvalg, nemlig en udskydelse, så burde der have ligget et konkret forslag herom på folketingets bord.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at vi fra socialdemokratiets side ikke har fraveget

vort ønske om en pristalsregulering af boligsikringsloven. I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det jo netop i loven, som vi vedtog den i juni, er fastslået, at vi skal have den op til revision i det kommende folketingsår, og at vi som motivering herfor bl. a. giver dette, at det bl. a. skal ske på grund af de for tiden herskende kraftige prisstigninger. I den forbindelse får vi altså lejlighed til at diskutere de mere principielle synspunkter, der ligger i kommunisternes beslutningsforslag; dem er vi parat til at drøfte i næste samling.

Ingomar Petersen (R.V):

Jeg vil da gerne erindre om, at da man vedtog loven om boligsikring, var der nogle væsentlige argumenter for at ændre den gamle lov og vedtage den nye, nemlig for det første at gøre boligsikringsydelsen mindre indkomstafhængig. Men en anden væsentlig ting var at klare udlejningsproblemerne i det nye byggeri, bl. a. nede i Brøndby Strand, og så står nogen, der har været med til at vedtage denne lov, nu op og foreslår, at man skulle udskyde den lov, som folketinget har vedtaget i juni måned. Men hvilke konsekvenser tror man ikke det vil få for udlejningen af de nye lejligheder. Vi har vel rundt regnet 5.000 tomme lejligheder stående i øjeblikket. En udsættelse af loven er uforvarslig, og jeg vil også sige, at folketinget derved ville komme i en mærkelig situation: efter at have vedtaget en lov i juni måned bliver man lige pludselig nervøs, og så vil man udskyde loven.

Og over for hr. Henning Philipsens og boligministerens argumenter med, at nu har man altså kalkuleret et eller andet bestemt beløb, som skulle bruges til boligsikringen, vil jeg sige, at denne kalkulation er jo egentlig også meget usikker, for den ligger mellem 590 og 690 mill. kr.; man har ligesom en fornemmelse af, at når socialisten Henning Philipsen skal bruge penge, er det det største beløb, man snakker om, og ikke det mindste beløb — der er trods alt en forskel på 100 mill. kr. Det er et dårligt argument, også boligministeren argumenterer med: at nu har man en gang bestemt det beløb, og så skal det under alle omstændigheder bruges, på trods af at der er sket det, at folk, siden vi vedtog loven, har fået en betydelig større indtægt. Det er, ligesom man her ar-